

O datlovi Klofišovi

Alena a Ondřej Fischerovi

Ahoj děti. Mám na vás jednu otázku. Už jste určitě viděli velkého černého ptáka s červenou čepičkou a ostrým žlutým zobákem. Jestli ne v lese, tak alespoň v knížce. A ještě jedna náповěda: jeho bráška se jmenuje strakapoud. Kdo to je? Jasně, je to datel. Také určitě víte, že datel klove díry do stromů a hledá pod kůrou housenky a škodlivý hmyz, a tak stromy léčí. Náš dnešní příběh bude právě o datlovi.

Tenhle datel, budeme mu říkat třeba Klofiš, byl mladý a věčně nespokojený. Jak tak pracoval v lese a léčil stromy, pořád brblal: "To je nuda, proč musím pořád léčit stromy? Proč nemůžu dělat třeba něco jiného? Takový orel - ten si jen plachtí po obloze a dívá se, co se dole děje! To by byla zábava. To bych chtěl dělat. Nebo čáp - chytat ryby a žáby! Anebo had! Celý den leží a číhá! To by bylo vzrušo! Kdepak jen pořád klovat do stromů, psche!" Přitom mu léčení stromů náramně šlo, všechny stromy v lese si ho pochvalovaly. A tak se jednoho dne Klofiš rozhodl, že už doktorem stromů nebude, protože už ho to nebaví, a půjde dělat něco jiného, a vyrazil do města najít si jinou práci.

Ve městě se dělo věci! Mladý datel si div neukroutil hlavu, jak se rozhlížel. Ten vařil, ten roznášel poštu, jiný jezdil s autem. Klofiš se díval po práci, kterou by mohl dělat, protože určitě uznáte, že řízení auta není práce pro datla. A jak tak chodil, najednou slyší z jednoho okna muziku a bum, rum, bum ta bum, rány jako hrom. Datel vyskočil na okno a co neviděl: uvnitř seděla spousta lidí a hrála na housle, trubku, pozoun, klavír, a také jeden na buben. Co chvíli do něj uhodil velkou paličkou. Byla to filharmonie. Klofiš se zaradoval: To je ono, budu bubeníkem! A hned se nechal zaměstnat. Kapelník mu vysvětlil, co má dělat: "Budeš dávat pozor a vždycky, když na tebe mávnu rukou, tak zabubnuješ!" Klofiš přikývl: "To je hračka." Nachystal se a čekal. Máv! Datel rychle zabubnoval. Ozvala se strašlivá rána a Klofiš byl rázem v bubnu! Ostrým zobákem totiž buben propíchl. "Ty kazisvete! Máš padáka!" zakřičel kapelník a datla vyhodil.

Klofiš chodil smutně po městě a přemýšlel, co dál. Z úvah ho po chvíli vyrušil nepříjemný zvuk, asi takovýhle: Vrrrr-dzzzz-vrum!. "To se musím podívat, co to je," řekl si datel. Uviděl zubaře, jak vrtá kazozuba malému chlapci, který si nečistil zuby a jedl hodně sladkého!!! "Á, to je práce pro mě! Kazy na stromech přece léčit umím, na zubech to musí být to samé! Budu dělat zubaře! A už tu měl prvního pacienta. Klofiš se mu podíval na zuby a když kazozuba našel, hned se dal do díla. Pečlivě zaměřil cíl..... a..... klof! "Jaujaujau!!!" zaúpěl Klofiš a rovnal si pokřivený zobák. Zub byl mnohem tvrdší, než si myslel. Rychle mu došlo, že on se svým zobákem dělat zubaře nemůže.

Nebudu to dál roztahovat. Mladý datel se z těchto dvou zkušeností poučil a vrátil se do lesa dělat to, co uměl nejlépe: léčit stromy. To byla jeho práce. Už si na ni nestěžoval. Vzal si totiž ponaučení. Víte jaké? Že Pán Bůh stvořil člověka i zvířátka tak, že každému jde něco jiného. Každý dostal jiné obdarování. Datel umí léčit stromy, bobr zase stavět hráze, kůň rychle běhat. Někdo umí hezky zpívat, někomu jde matematika, jiný je dobrý v tělocviku a někdo zase v přírodovědě. Pokud někdo umí něco lépe než my, není důvod mu to závidět, a pokud někomu něco nejde, není důvod se mu za to posmívat, protože mu určitě jde zase něco jiného. Přemýšlejte, jaké obdarování dostali vy, tedy co dovedete nejlépe, a jak tím být užitečný Pánu Bohu i lidem.